

det ikke ſfulde lykkes at tilveiebringe en normal Finantslov, da ſer Regjeringen ſig i den Nødvedighed at maatte træffe de Skridt, ſom ere nødvendige, for at holde Maſſineriet igang. Regjeringen tror ſig i den Henſeende fuldſtændig angere- løst. Jeg ønsker endnu kun at tilføje, at det jo er klart, at, naar man tvinger Regjeringen ind i en ſaadan Situation, hvor den er nødt til paa ſit Anſvar at foretage extraordinære Skridt, at da diſſe Skridt med Henſyn til deres Beſtaffenhed og reelle Indhold vilde blive ſaaledes, ſom Regjeringen anſer det for at være forſvarligt og rigtigt med Henſyn til de Krav, ſom den har at fylde- gjøre". Jeg tror nu ikke, at der var noget Med- lem i denne Sal, der var i Tvivl om, at diſſe Ord af den høitærede Conſeilspreſident ſfulde for- ſtaas ſaaledes, at Regjeringen agtede at udſtede en proviſoriſk Finantslov paa eget Anſvar kontra Grundlovens § 49. Da den meget ærede Juſtits- miniſter ſenere havde Ordet, udtalte han, at det laa Ingen mere end Regjeringen varmt og inder- ligt paa Sinde at føre Sagen til en rolig og fredelig Afſlutning, „ſaa at der ikke blev Spørgs- maal om nogetſomhelſt extraordinært Skridt". Men alſkaa, naar Regjeringen ikke eſter ſin For- mening kan føre Sagen til en rolig og fredelig Af- ſlutning, maa det forſtaas ſaaledes, at der da er Spørgsmaal om extraordinære Skridt af Regje- ringen, og den ærede Miniſter tilføjer i Slutningen af ſine Udtalelſer, at det „fremdeles maa anſes for en Pligt for en Regjering, naar Situationen uduviller ſig ſaaledes, at det, ſom vi Alle ſaa inder- lig ønske at undgaa, maatte kan blive unød- gaaeligt, da at udtale dette klart". Miniſteren ſøgte, ſom det ogſaa blev ytret under Forhand- lingen, noget at mildne de ſterke Udtryk, ſom den meget ærede Conſeilspreſident brugte om denne Sag, men dog ſaaledes, at det blev ſtaaende hen, at den meget ærede Regjering vilde, hvis den ikke kunde ſaae ſin Willie, hævde ſin Magtſtilling lige- overfor Folkethinget og til den Ende gribe til extraordinære Skridt; naturligviis i den Forſtaaelſe, jeg har nævnt, hvilke ellers? Jeg tillod mig da at ſpørge den høitærede Conſeilspreſident, om Re- gjeringen agtede, ſaaſremt den Finantslov, ſom ſfulde gjælde for hele Aaret, ikke blev vedtagen af Rigsdagens Afdelelſer, ſaaledes ſom Regjeringen kunde tage imod den, at ſøge en midlertidig For- længelſe af den nu beſtaaende midlertidige Fi- nantslov for det Tilfælde, at den fremdeles ved- blev at ville faſtholde Trufelen om Dpløsning, eller om den hellere vilde aftræde end at foretage de omtalte extraordinære Skridt. Paa dette Spørgs- maal ſil vi intet Svar. Den meget ærede Regje- ring har alſkaa ikke paa et ſaa klart og utvetydigt Spørgsmaal kunnet give noget beſtemt Svar. Det synes at fremgaa af ſamtlige Udtalelſer, at Re- gjeringen anſer ſig berettiget til at gaa uden om Beſtemmelſerne i § 49 i Grundloven, og at den ikke vil erklære et beſtemt „Ja" paa det Spørgs-

maal, om den vilde vige hellere end at udſtede en proviſoriſk Finantslov paa eget An- og Tilſvar, eſter hvilken Skatter ſfulde udſkrives og Udgifter afholdes. Jeg tillader mig at paaſtaa, at en Regjering, der lader et ſaadt Spørgsmaal ube- ſvaret, ikke tør vente at betegnes med Paalidelighe- dens Stempel i Rigsdagen. Jeg tror, at der i en ſaadan Stilling fra Regjeringens Side ligger den egentlige Fare, ſom Regjeringen taler om, alſkaa en Fare, Regjeringen ſelv ſtaber ſig. For nogle Aar ſiden talte man om, at der fra Udlandet var kommet her ind i Danmark Noget, ſom man be- tegnebe ved det røde Spøgelſe, og hvis Motto var: Med Loven eller uden den. Det har man forklaret i Almindelighed ſom Revolution fra Neden. I Modſætning til det røde Spøgelſe eller ſom en Helbroder dertil kender Historien det ſorte Spøgelſe, og det er Revolutionen fra Oven. Men det har det ſamme Motto eller rettere, det har ikke ganſke det ſamme, thi det har ſnarere følgende Motto: „Regjere med Loven eller imod den". Under dette Begreb tillader jeg mig at henføre proviſoriſke Finantslove, og naar nu den ærede Regjering ſtiller Dpløsning i Udſigt, er det naturligt, at vi komme til at ſpørge: hvor- ledes ſtiller det ſig da med Henſyn til For- haabningerne om Reſultatet af en ſaadan Dpløsning. Naar vi ſfulde gaa ud fra den Af- ſtemning, der fandt Sted i forrige Møde, ſkjønner jeg ikke rettere, end at den høitærede Regjering ſtaar med Kjøbenhavn og nogle enkelte Kommuner mod det øvrige Land, for ſaa vidt Afſtemningen, hvad jeg antager, er et Udtryk for Stemningen rundt omkring i Landet. Tidligere ſtod Paris med nogle enkelte Kommuner imod det hele Frankrig, men de krævede dog i deres Bevægelſer kun Frihed for ſig ſom Dele af Frankrig. Her derimod synes Opgaven at være den, at man kræver ikke Frihed for ſig, men kræver Supremati over hele Landet for den enkelte delviſe Stemning, man kan vinde for ſin Anſkuelſe. Magtet det synes at være ſaa ſtridende mod alle konſtitutionelle Begreber, ſom vel muligt, at en Regjering vil opløſe et folkevalgt Kammer, i hvilket den har de 5/6 af Medlemmerne imod ſig, ſiger jeg dog: Vi ere vantte til ſaadanne Befyndeligheder her tillands, at heller ikke det kan bringe Folk i For- ſkrækkelſe, naar vi gaa til Sagen paa en fra alle Sider anerkjendt lovlig Baſis, men hvis man der- imod vilde ſtille ſig paa den Baſis, ſom jeg før betegnebe med det af mig nævnte Udtryk, det ſorte Spøgelſe, ſaa forekommer det mig unegtelig, at den høie Regjering har Grund til at ſige, at det kan være en ſkjæbneſvanger Situation, ſom den derved fremſtaber. Imidlertid er jeg overbevist om, at det Skjæbneſvanger ikke vil naae til at krænke eller fordarve eller tilſidesætte den Folke- frihed, til hvilken Rærligheden i Danmark Aar for Aar er tiltaget i Styrke, men jeg haaber, at det Skjæbneſvanger vil komme til at beſtaa deri,